

LA TEXTURA DEL SILENCI

El poema inicial del recull ja apunta quin serà el recorregut que tracen el conjunt dels poemes en prosa, que no serà altre que un viatge d'introspecció conduït per l'"agulló clavat" de la necessitat de la poesia: una vida dibuixada amb els traços de la por, els dubtes, l'atzar, la incertesa i la manca de sentit...

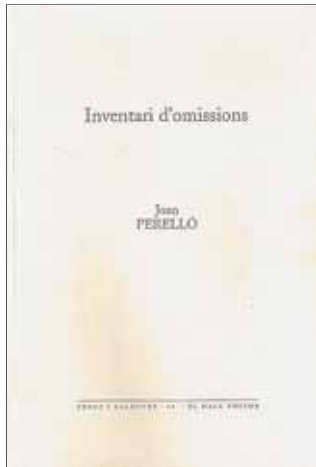

Text: **Miquel Àngel Llauger**
mallauger@gmail.com

La trajectòria poètica de Joan Perelló (Campos, 1953) és singular. Després de publicar dos llibres de versos, amb vint i vint-i-tres anys, va entrar en una etapa de silenci que fàcilment podia ser presa per un abandonament definitiu de la ploma: la història del poeta de vint-i-tants que cedeix a la crisi de vocació és ben coneguda. Però Joan Perelló, després d'una excèdència de vint-i-tres anys, va tornar a publicar un llibre de poesia: el sorprenent *Carasses*, que aquest ressenyador ja va saludar en el seu moment. Hi havia un caliu, un foc colgat, que reneixia amb força: la pruija de buscar-se en la paraula poètica de vegades sap esperar sense apagar-se. Ja dins del nostre segle, Perelló ha

publicat fins a sis llibres de poesia (amb aquest), i és aquesta obra diquem-ne de maduresa la que el fa una de les veus importants de l'actual panorama líric català. Val a dir que Perelló també fa una interessant aportació en aquest nou dietarisme que són els blogs literaris.

Inventari d'omissions, el llibre que ens ha arribat ara, està format per una cinquantena de textos breus en què l'autor assaja un nou motlle: el d'allò que sol anomenar-se prosa poètica. Hi ha voluntat de fer una nova provatura formal, però no hi ha cap trencament respecte de l'obra anterior de Perelló. A molts de poemes de *Quadern de Manobre* (2007), per exemple, ja podem sentir una veu reflexiva que fa ús de la frase curta, de la paradoxa i del to afo-

rístic, i que ara sembla trobar una expressió del tot natural en aquestes prosas.

Resulta ben escaient que aquest *Inventari d'omissions* se situï sota l'advocació, per dir-ho així, d'Elias Canetti, de qui és la cita d'on deriva el títol del llibre i que apareix esmentat en alguna de les peces. Ens trobam davant uns textos que, en molts de casos, se situen a mig camí entre el poema en prosa de to més purament líric i el breuari d'intenció meditativa. Hi pot haver un eco dels llibres d'aforismes del savi sefardita, o potser de Cioran, a ratlles com aquestes: "La vida és la religió de l'atzar, una busca a l'ull. La llunyania és un cop de càvec en el no res".

El poema inicial del recull ja apunta quin serà el recorregut que tracen el conjunt dels poe-

Un viatge anímic que és al mateix temps un viatge sensorial

mes en prosa, que no serà altre que un viatge d'introspecció conduït per l'"agulló clavat" de la necessitat de la poesia. La veu que ens parla des d'aquests textos s'enfronta a una vida dibuixada amb els traços de la por, els dubtes, l'atzar, la incertesa i la manca de sentit, i davant la qual respon mirant cap a l'interior. Trobam sovint un "tu" autoreflexiu (un "tu" que coincideix amb el "jo" que li parla) que malda per conèixer-se: "Te contempl, ara, a la butaca d'enfront, talment la meua silueta que llegeix damunt el paper groguenc de l'infinit, i no acab de reconèixer-te". El silenci (un dels motius més reiterats del llibre), l'ombra i la lentitud són la tonalitat predominant de l'atmosfera on té lloc aquest camí d'autoconeixement. Es tracta d'un viatge anímic que és al mateix temps un viatge sensorial: d'aquí la presència constant de sensacions tàctils

i olfactives, tan característica de Perelló, i d'aquí que parli de "tocar la textura del silenci". I es tracta, també, d'un procés que és indestruïble del camí de la investigació poètica. Crec, en aquest sentit, que algunes de les línies més llampants del llibre són aquelles en què elements poètics (els versos, les síl·labes...) s'usen per dibuixar la perplexitat del subjecte davant la incertesa de l'existència: "El carrer és un joc de misteris (...). Un poema que no cicatritza".

Acabaré reproduint un dels poemes més breus, en què hi podem veure, sintetitzades, moltes de les característiques que he destacat: voluntat d'autoconeixement, lliurament a la poesia i corporalitat: "Escriu cada dia el mateix vers. L'entes, entretenant-te amb cada una de les rues, els plecs dels marges. T'entretens amb un senyal. Voltes i voltes per la pell nua. T'assumeixes".

Inventari d'omissions Joan Perelló

Edicions El Gall, Pollença, 2011
58 Pàg / 12 €

L'ART COM A ADDICCIÓ

Text: **Pere Antoni Pons**
dantesllobina@hotmail.com

Fa una vintena d'anys que Charles Saatchi ocupa un lloc central en el panorama artístic mundial. Multimilionari i extraordinàriament influent, el nom de Saatchi va acompanyat sovint amb els qualificatius de "supercol·leccionista" i de "marxant contemporani d'art de més èxit".

Nascut a Bagdad l'any 1943 en una família jueva, però nacionalitzat britànic, va cofundar amb el seu germà l'agència de publicitat Saatchi & Saatchi, que durant els 80 va ser la més gran i famosa del planeta. Tot i que l'interès per l'art li va pegar de molt jove -un quadre de Pollock, el seu artista preferit del segle XX, el va marcar per sempre més un dia que era de visita al

MoMA-, no va ser fins a principis dels 90 que Saatchi va remoure els fonaments de l'art britànic i, per extensió, de l'art mundial.

El motiu és que va apadrinar les dues figures més destacades dels YBAs (Young British Artists), Damien Hirst i Tracey Emin. Els va comprar les que encara són les seves obres més conegudes: *La impossibilitat física de la mort en la ment de qualcú viu*, un tauró guardat en formol dins una gran peixera (Hirst), i *El meu llit*, un llit desfet que Emin havia exposat tal qual estava després d'una temporada de fer-hi tot el que s'hi sol fer. Els milions varen començar a fluir i, de la nit al dia, Saatchi es va convertir en un mag de l'art. O, segons alguns, en un avariciós especulador del col·leccionisme.

Per conèixer més a fons el personatge, és interessant la lectura d'aquest llibre, un recull d'entrevistes -o més aviat de preguntes i respostes- aplegades amb el pomposíssim títol de *Me llamo Charles Saatchi y soy un artholico*. Per si això no fos prou cridaner, hi ha un subtítol: *Todo lo que usted siempre quiso*

saber sobre el arte, la publicidad, la vida, Dios y otros misterios y no temió preguntar... Malgrat el seu interès, val a dir que el llibre no serveix tant per assabentar-se dels secrets de "l'art, la publicitat, la vida" i etcètera com per escodrinyar la figura i la biografia de Saatchi, els seus gustos i manies, i per entendre el paper que juga en el pantà tempestuós de l'art contemporani. No és poc. Però podria haver estat més.

Arrogant, brutal, llestíssim i maníacament egocèntric, en totes i cada una de les respostes que dona, Saatchi fa gala d'una personalitat desbordant i imprevisible. No tan sols parla sense pèls a la llengua, sinó que oscil·la entre l'exquisidista i la vulgaritat com si res no li agradàs més al món que desconcertar i ofendre el personal. Típic dels homes que han triomfat a còpia de talent, errors i bufetades, Saatchi va amo-

llant frases de *killer* que està per damunt del Bé i del Mal. No és una lectura apta per als lectors que s'irriten fàcilment amb els egos desfermats.

En referència a l'art i a tot el que l'envolta, que és el més interessant del volum, Saatchi té una opinió formada sobre tot el que li plantegen: el

paper dels crítics (ja no pinten gaire, diu), la seva galeria (de 6.500 metres quadrats, on va haver-hi un incendi fa un temps que va destruir centenars d'obres), els artistes que està més orgullós d'haver descobert (Hirst i Emin, també Jeff Koons i Cindy Sherman), la distinció entre l'art xocant i el purament ofensiu, els grans museus de Londres, els artistes la carrera dels quals l'acusen d'haver arruïnat (Sandro Chia, de qui va posar al mercat una desena d'obres a la vegada), la manera més segura d'invertir en art (que no existeix), els

artistes morts prematurament, i etcètera. Tot plegat, interessant.

I, en ocasions, fantàstic. Perquè Saatchi, ben igual que tots els sentenciosos que no són beneïts rematats, de tant en tant es treu de la màniga unes frases d'aquelles que et deixen clavats a la cadira. Com quan defensa la vigència de la pintura en resposta a una opinió demencial del crític del *Washington Post*, segons la qual fa quaranta anys que la pintura és morta i que un artista, avui, l'únic que pot fer és vídeo o fotografia retocada. O com quan afirma, després de ser preguntat per si no hi ha massa grans artistes que passen desapercibuts: "El talento escasea tanto que es más fácil que la mediocridad se confunda con la genialidad que no que el genio pase desapercibido". Segurament ens el podem creure. És paraula d'addicte.

Me llamo Charles Saatchi y soy un artholico

Charles Saatchi / Traducció de Cillero & de Motta

Editorial Phaidon, 2010
176 Pàg / 9,95 €